

บทที่ 5

ผลการศึกษาระเบียบวิธีวิจัย เกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย

การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ตามหลักสูตรระดับปริญญาโทซึ่งจัดการเรียนการสอน โดยคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สามารถจำแนกข้อค้นพบเกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย ที่ผู้ศึกษานำมาใช้เป็นกรอบการศึกษา ได้แก่ ข้อคำถามเกี่ยวกับการออกแบบงานวิจัย (Research Design), ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง, การเก็บรวบรวมข้อมูล, การสร้างเครื่องมือ, การวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็นกลุ่มดังนี้

1. ข้อค้นพบจากวิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษางานกระบวนการยุติธรรมในช่วงก่อนคำพิพากษาของศาล จำแนกได้ดังนี้

- 1.1 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก ทั้งผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย
- 1.2 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่ ทั้งผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย

2. ข้อค้นพบจากวิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษางานกระบวนการยุติธรรมในช่วงหลังคำพิพากษาของศาล จำแนกได้ดังนี้

- 2.1 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก ทั้งผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย
- 2.2 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่ ทั้งผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย

3. วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ

- 3.1 กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็ก
- 3.2 กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลโดยทั่วไป
- 3.3 กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับงานคุมประพฤติ

ผลการศึกษาข้อค้นพบจากวิทยานิพนธ์ มีดังต่อไปนี้

วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม

กลุ่มช่วงก่อนคำพิพากษาของศาล

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก

จากการศึกษาวิทยานิพนธ์ในช่วงก่อนคำพิพากษาของศาล กรณีที่กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก พบว่ามีจำนวน 2 เล่ม (ชัยยุทธ เจียรศิริกุล, 2541; เสาวลักษณ์ วิจิตร, 2545) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) โดยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ใช้ประชากร (Population) จำนวน 114 คน ซึ่งไม่ได้ระบุถึงที่มาของกลุ่มตัวอย่างแต่อย่างใด ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) และการวิจัยภาคสนาม (Field Survey) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยแบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) ส่วนที่ 2-4 นั้น ผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.)

และเล่มที่สองผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) พบว่า ผู้วิจัยใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด 419 คน ซึ่งนำมาเทียบกับตารางสำหรับการพิจารณากลุ่มตัวอย่างตามทัศนะของ เคียร์เจ และ มอร์แกน (Krejcie and Morgan) ในการหาค่าความคลาดเคลื่อนที่รู้จำนวนประชากร (Finite Population) และต้องการให้แสดงความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 ดังนั้นจึงได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 200 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participants Observation) ในส่วนแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยยังแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1-2 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) ในส่วนที่ 3-4 นั้น ผู้วิจัยยังคงใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ เทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) ส่วนที่ 5 เป็นแบบคำถามปลายเปิด (Open Questions) ด้านการวิเคราะห์

ข้อมูลนั้นพบว่า ผู้วิจัยยังคงใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.)

ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยทั้งสองบอกถึงรายละเอียดที่มาของประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน และการเก็บรวบรวมข้อมูลที่แตกต่างกัน ในส่วนของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานั้น ประกอบด้วยแบบสอบถามที่ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ เทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) รวมทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) ที่เหมือนกันในทั้งสองเล่ม

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เสียหายที่เป็นเด็ก

วิทยานิพนธ์ในช่วงก่อนคำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวกับผู้เสียหายที่เป็นเด็กมีจำนวน 3 เล่ม (ไตรรัตน์ ทิพย์รักษา, 2543; อัญชญา จันทร์ประเสริฐ, 2543; ศิริพร หารวิชัย, 2544) พบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีวิทยาการวิจัย ดังนี้

วิทยานิพนธ์ทั้งสามเล่ม ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในการให้ปากคำคดีอาญาที่เหมือนกัน ผู้ศึกษาพบว่าการออกแบบงานวิจัย (Research Design) ในเล่มแรกนั้น ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้ประชากร (Population) ทั้งหมดจำนวน 244 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) และการวิจัยภาคสนาม (Field Survey) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) และการสังเกตการณ์ (Observation) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยแบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) ส่วนที่ 2-3 นั้น ผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) และ ส่วนที่ 4 ผู้วิจัยใช้ข้อคำถามปลายเปิด (Open Questions) ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ในแบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) และใช้การวิเคราะห์แบบสถิติอนุมาน (Inference Statistic) คือการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง (F-test)

วิทยานิพนธ์เล่มที่สองนั้นใช้การวิจัยแบบแบ่งตามลักษณะของข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งเมื่อนำมาประกอบกันแล้วผู้ศึกษาเห็นว่าเป็นวิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methodology) แต่ผู้วิจัยมิได้ระบุลงไปว่าเป็นแบบผสมวิธี โดยแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 86 คน จาก 100 คน ซึ่งนำมาเทียบกับตารางสำหรับการพิจารณากลุ่มตัวอย่างตามทัศนะของ เคียร์เจ และ มอร์แกน (Krejcie and Morgan) ในการหาค่าความคลาดเคลื่อนที่รู้จำนวนประชากร (Finite Population) และต้องการให้แสดงความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 ซึ่งการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยแบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ในส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และคำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) ในส่วนที่ 2-4 นั้น ผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิต (Likert scale) และผู้วิจัยใช้ข้อคำถามปลายเปิด (Open Questions) อีกทั้งผู้วิจัยยังใช้วิธีการสัมภาษณ์กับกลุ่มประชากรจำนวน 8 คน ซึ่งมีความเหมาะสม โดยเป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Non-Structured interview) และการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participants Observation) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ในแบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัธยฐานเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.)

วิทยานิพนธ์ในเล่มที่สามนั้นพบว่าการออกแบบงานวิจัย (Research Design) นั้น ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามลักษณะของข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้ประชากร (Population) แบบเจาะจง ทั้งหมดจำนวน 10 คน ผู้ศึกษาเห็นว่ามีเหมาะสมดี เนื่องจากกลุ่มประชากรเป็นนักวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในการสอบปากคำเด็กตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 ทั้งสิ้น ซึ่งผู้วิจัยกำหนดประเด็นคำถามไว้ 4 ประเด็น ในการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ในเชิงบรรยายแบบพรรณนา (Descriptive Analysis) ในทุกประเด็นที่กำหนด

จากการศึกษาวิทยานิพนธ์ทั้ง 3 เล่ม พบว่า มีการวิจัยแบบทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และเชิงผสมวิธี (Mixed Methodology) ซึ่งรูปแบบในการศึกษามีความเหมาะสมทั้งทางด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่มีความเข้ากันได้ ประเด็นที่ทำการศึกษา รวมทั้งรูปแบบของเครื่องมือ ทั้งแบบสอบถามและการสัมภาษณ์อีกด้วย

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่

วิทยานิพนธ์ในช่วงก่อนคำพิพากษาของศาล ที่เกี่ยวกับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ มีจำนวน 1 เล่ม (ดวงหทัย แนวพนิช, 2533) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) โดยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 179 คน ซึ่งใช้การสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) เก็บได้จริงจำนวน 126 ชุด และกลุ่มประชากรที่ใช้ในการสัมภาษณ์อีก 10 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ซึ่งแบ่งเป็น 4 ส่วน ในส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) ส่วนที่ 2 ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) ส่วนที่ 3 ใช้ทั้งแบบให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) ส่วนที่ 4 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และการสัมภาษณ์ (Interview) แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.)

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่

วิทยานิพนธ์ในช่วงก่อนคำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวกับผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่ มีจำนวน 1 เล่ม (วิภาภรณ์ คงเจริญ, 2530) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) แบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 240 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีจุดหมาย (Purposive Sampling) และการสุ่มแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) ใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งได้แบบสอบถามคืนมาจำนวน 204 ฉบับ ในการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยแบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) ส่วนที่ 2 ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale), คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ

(Checklist) และคำถามที่ให้เลือกตอบได้หลายข้อ (Multi Response) ส่วนที่ 3-4 นั้น ผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) การวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) ในการวิเคราะห์

ข้อค้นพบที่ได้จากการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับงานสังคมสงเคราะห์ ในกระบวนการยุติธรรม กลุ่มช่วงก่อนคำพิพากษาของศาล ทั้งกลุ่มเป้าหมายเด็กและผู้ใหญ่ที่เป็นผู้กระทำผิด กลุ่มเป้าหมายเด็กและผู้ใหญ่ที่เป็นผู้เสียหาย พบว่า การออกแบบงานวิจัย (Research Design) นั้นผู้วิจัยส่วนใหญ่ใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีเพียง 1 เล่มที่ใช้การวิจัยแบบแบ่งตามลักษณะของข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และ 1 เล่มที่ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methodology) ประชากร (Population) มีความเหมาะสมดี ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) และการวิจัยภาคสนาม (Field Survey) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการวิจัยที่แทบทุกเล่มใช้ยกเว้นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยแบ่งส่วนของแบบสอบถามโดยส่วนใหญ่ส่วนที่ 1 นั้นผู้วิจัยมักใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) และผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) ในทุก ๆ เล่มที่ทำกรวิจัยเชิงสำรวจ ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) และส่วนของงานวิจัยเชิงคุณภาพได้ทำการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ในทุก ๆ ประเด็นที่ได้

วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม

กลุ่มช่วงหลังคำพิพากษาของศาล

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก

วิทยานิพนธ์ในช่วงหลังคำพิพากษาของศาล ที่เกี่ยวกับผู้กระทำผิดที่เป็นเด็ก มีจำนวน 7 เล่ม (กฤษณา อิศสระเสรี, 2530; รุ่งทิวา บุญสิทธิ์, 2530; ดวงพร อุกฤษณ์, 2534; ศิริชัย จันทร์สว่าง, 2544; พรประภา จารุศิริวัฒนา, 2545; พระมหาจำเริญ แก้วรักษา, 2545; บุศยารามจักร, 2550) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) โดยส่วนใหญ่ใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยในกลุ่มวิทยานิพนธ์ช่วงหลังคำพิพากษาที่กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กนั้น มักใช้จำนวนประชากรทั้งหมด โดยไม่ได้ทำการสุ่มตัวอย่าง ปัญหาที่พบคือ การได้คืนมาของแบบสอบถามมักไม่ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยใช้ทั้งแบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นเครื่องมือในการวิจัย พบว่าในการสัมภาษณ์นั้นมักเป็นแบบไม่มีโครงสร้าง และการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยส่วนใหญ่ใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) ในการวิเคราะห์ มีเพียง 1 เล่มเท่านั้นที่มีการหาค่าสหสัมพันธ์ตัวแปร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบผลคูณของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) และทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์และแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ในการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์นั้น พบว่า ผู้วิจัยมักใช้การสัมภาษณ์เป็นเพียงการเพิ่มเติมประเด็นเพื่อให้ข้อมูลมีความละเอียดและครบถ้วนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยไม่ได้อธิบายถึงการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ มีเพียงหนึ่งเล่มเท่านั้นที่บอกถึงการนำข้อมูลที่ทำกรสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ ได้แก่ การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ของคำตอบ แจกแจงความถี่ แล้วจัดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย แล้วอภิปรายผลที่ได้จากแบบสอบถาม

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เสียหายที่เป็นเด็ก

จากการศึกษาพบว่าไม่มีงานวิทยานิพนธ์ในช่วงหลังคำพิพากษาของศาลที่เกี่ยวกับผู้เสียหายที่เป็นเด็ก เนื่องจากจุดประสงค์หลักของงานกระบวนการยุติธรรมคือการทำงานกับผู้กระทำผิดเป็นหลัก ดังนั้นผู้เสียหายจะเป็นพยานส่วนใหญ่

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่

วิทยานิพนธ์ในช่วงหลังคำพิพากษาของศาล ที่เกี่ยวกับผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ มีจำนวน 34 เล่ม (พงศเทพ ไช่มุกด์, 2529; วณิดา เจียงไพศาล, 2529; ชาญณรงค์ ชาญลิขิต, 2530; นายิกา ภูมมะกสิกร, 2530; พัชราภรณ์ เวชวงศ์วาน, 2531; พัฒนา พัวพัฒนกุล, 2531; เพลินใจ แต่เกษม, 2531; ไศรยา ฤทธิอร่าม, 2532; สุวารีย์ รวบทองศรี, 2532; สุขาดา นิลมาก, 2533; นันทนา ชัยจิตวนิช, 2534; รจนา สุขสว่าง, 2535; สมพล พงษ์พิพัฒน์, 2535; ณัฐศิษย์ ทวีสุข, 2537; พรรณี ตริรัตน์ประยูร, 2537; อนุลักษณ์ สาริกบุตร, 2537; วัฒนา กำลังหาญ, 2538; กุลวดี ประเสริฐชัย, 2539; ปุชิตา นิลสิน, 2541; ภูวดล ภูขำนิ, 2542; มานิตย์ วาจาสัตย์, 2542; วรรณพร เสวะกะ, 2542; กรรณิการ์ แสงทอง, 2543; วรสุดา พาณิชย์พิศาล, 2544; จิตติพร บุญธนะ, 2545; ผกามาศ ศุภสร, 2545; พีรยุทธ์ หุຍะนันท์, 2545; เสาวนีย์ ทวีสุข, 2545; อัจฉรา ชุมช่วย, 2545; จิรวุฒิ ปุญญาสวัสดิ์, 2546; ทำนอง ดวงศิริ, 2546; นุชนาฏ นิธิเปี่ยม, 2546; สาวิตรี ชุຍฉาย, 2549; พรรค์ดี เพ็งสาย, 2550) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) ซึ่งโดยส่วนใหญ่ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม โดยมากใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ปัญหาที่พบคือการได้คืนมาขอแบบสอบถามมักไม่ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะใช้วิธีการส่งทางไปรษณีย์ ผู้วิจัยใช้ทั้งแบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นเครื่องมือในการวิจัยทั้งสิ้น แม้ว่าจะเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ แบบสอบถามยังคงมีความสำคัญ และการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยทั้งหมดใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และแบบคำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) และส่วนมากจะใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น และผู้ศึกษาพบว่าในการสัมภาษณ์นั้นมักเป็นแบบมี

โครงสร้าง ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) ในการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์นั้น พบว่า ผู้วิจัยมักใช้การสัมภาษณ์เป็นเพียงการเพิ่มเติมประเด็นเพื่อให้ข้อมูลมีความละเอียดและครบถ้วน เนื่องจากผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยไม่ได้อธิบายถึงการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เท่าที่ควร

วิทยานิพนธ์ในกลุ่มช่วงหลังคำพิพากษาของศาล กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ ผู้ศึกษาพบว่า ใช้วิธีการวิจัยในเชิงสำรวจ มีเพียงอย่างละ 1 เล่มเท่านั้นที่ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงทดลอง และการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) (การวิจัยเชิงสำรวจเพื่ออนาคตอย่างหนึ่ง) อีกทั้งยังพบว่าแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยที่สำคัญที่จำเป็นต่อการทำวิจัยในแต่ละครั้ง

กรณีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่

วิทยานิพนธ์ในช่วงหลังคำพิพากษาของศาล ที่เกี่ยวกับผู้เสียหายที่เป็นผู้ใหญ่ มีจำนวน 1 เล่ม (พงษ์ภุชงค์ มงคลสินธุ์, 2529) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) แบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด จำนวน 114 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบผสม (Multistage Sample) คือ การสุ่มตัวอย่างแบบมีจุดหมาย (Purposive Sampling) และการสุ่มแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) และการวิจัยภาคสนาม (Field Survey) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ชุด เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ในแต่ละชุดผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) ส่วนที่ 2 นั้นผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) ส่วนที่ 3 ผู้วิจัยใช้ทั้งคำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) อีกทั้งคำถามปลายเปิด (Open Questions) การวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage), ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means), หา

ความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ทั้ง Chi-Square และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Anova), อีกทั้งการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ The Kolmogorov-Smirnov Two Sample Test

ข้อค้นพบวิธีวิทยาการวิจัยที่ได้จากกลุ่มหลังคำพิพากษาของศาล พบว่า การออกแบบงานวิจัย (Research Design) ส่วนใหญ่ ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ส่วนใหญ่ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รองลงมาใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) และการวิจัยภาคสนาม (Field Survey) โดยมีเครื่องมือในการวิจัยคือแบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Non-Structure Interview) เป็นการเพิ่มเติมประเด็นจากข้อมูลส่วนที่ขาดหายหรือได้ไม่ครบจากแบบสอบถามในส่วนของคุณสมบัติทั่วไปยังคงเป็นรูปแบบที่ใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) และในส่วนของการสอบถามทัศนคติหรือความคิดเห็นยังใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) แทบทั้งสิ้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยส่วนใหญ่ใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage), ค่ามัธยฐานเลขคณิต (Means), และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) และมีเพียงบางเล่มหรือเป็นส่วนน้อยที่จะหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ทั้ง Chi-Square และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Anova), การเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ The Kolmogorov-Smirnov Two Sample Test

วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับสังคมสงเคราะห์
ในกระบวนการยุติธรรม กลุ่มอื่น ๆ

ในการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ในกลุ่มอื่น ๆ นี้ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีข้อมูลที่ค่อนข้างกระจาย ดังนั้นผู้ศึกษาจึงทำการแยกกลุ่มเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็ก

กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็ก มีจำนวน 5 เล่ม (น้อยนภา สีนุบดี, 2530; สมลักษณ์ ขนอม, 2537; กิตติคุณ อางคาลัย, 2540; ธรรมบุญ เหล่าสกุลพร, 2542; วาสนา เก้านพรัตน์, 2544) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) แบบแบ่งตามลักษณะข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยสามารถใช้จำนวนของกลุ่มประชากรได้อย่างเหมาะสม โดยมากผู้วิจัยเข้าถึงกลุ่มประชากรด้วยเทคนิค Snow Ball Sampling คือการศึกษาที่ได้รับการบอกกล่าวจากบุคคลแรก จนกระทั่งมีกลุ่มประชากรที่ใหญ่ขึ้น ในวิธีนี้จะทำให้กลุ่มประชากรมีความกระจายและมีความกว้างขวางมาก ผู้วิจัยสามารถบอกถึงความสำคัญของกลุ่มประชากรที่ได้ทำการคัดเลือกมาได้เป็นอย่างดี การรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ในการสัมภาษณ์นั้นมักเป็นแบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) โดยมากเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และสัมภาษณ์แบบเน้นจุดสนใจเฉพาะ (Focus Interview) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) นั่นคือการตีความจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ผู้ศึกษาพบว่าในบางเล่มของวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยในแบบเดียวกันอย่างยิ่ง เช่น ในการรวบรวมข้อมูลทั้งสองเล่มมีความเหมือนกันมาก จนคล้ายกับว่าเป็นการลอกแบบกันทีเดียว เป็นต้น

กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลโดยทั่วไป

กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลโดยทั่วไป มีจำนวน 7 เล่ม (ราณี ฉายินทุ, 2530; สุนันทา เอมะอมร, 2533; ปนัดดา พันธุ์พานิช, 2535; วรศักดิ์ ศีตีสาร, 2537; อัมรินทร์ ทัพพะวัฒนะ, 2537; ชนสิษฐ์ ธนพัฒนา, 2540; ศศิธร ประดิษฐพงษ์, 2543) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) โดยส่วนใหญ่ใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งผู้ศึกษา

พบว่า ผู้วิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลโดยทั่วไป นั้น ใช้จำนวนประชากรทั้งหมด ปัญหาที่พบคือการได้คืนมาของแบบสอบถามมักไม่ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยใช้ทั้งแบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์ (Interview) แบบไม่มีโครงสร้าง เป็นเครื่องมือในการวิจัย และการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยส่วนใหญ่ใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ทั้งหมด ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) ในการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์นั้น พบว่า ผู้วิจัยมักใช้การสัมภาษณ์เป็นเพียงการเพิ่มเติมประเด็นเพื่อให้ข้อมูลมีความละเอียดและครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับงานคุมประพฤติ

มีจำนวน 2 เล่ม (มาตี ธรรมส์จจุกลง, 2535; ธัญญา ศรีนนุช, 2540) พบว่า ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัย (Research Design) แบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ทั้งหมด โดยใช้กลุ่มประชากรทั้งหมดไม่มีการสุ่มตัวอย่างประชากรแต่อย่างใด ปัญหาที่พบคือการได้คืนมาของแบบสอบถามมักไม่ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้เช่นกัน ผู้วิจัยใช้ทั้งแบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการวิจัยเพียงอย่างเดียว และการสร้างแบบสอบถามนั้นผู้วิจัยใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และคำถามปลายเปิด (Open Question) มีเพียงเล่มเดียวที่ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิท (Likert scale) ส่วนในด้านของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) อีกทั้งสองเล่มยังหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม (Chi-Square) อีกด้วย

ข้อค้นพบวิธีวิทยาการวิจัยที่ได้จากกลุ่มอื่น ๆ พบว่า การออกแบบงานวิจัย (Research Design) ส่วนใหญ่ ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบแบ่งตามวิธีการเก็บข้อมูลประเภทการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Survey) และการวิจัยภาคสนาม (Field Survey) โดยมีเครื่องมือในการวิจัยคือแบบสอบถาม (Questionnaires) และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Non-Structure Interview) เป็นการเพิ่มเติมประเด็นจากข้อมูลส่วนที่ขาดหายหรือได้ไม่ครบจาก

แบบสอบถาม ในส่วนของข้อมูลทั่วไปยังคงเป็นรูปแบบที่ใช้คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ข้อ (Checklist) และ คำถามที่ให้เลือกตอบเพียงข้อเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 ข้อ (Multiple Choices) และในส่วนของ การสอบถามทัศนคติหรือความคิดเห็นยังใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) แทบทั้งสิ้น ผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยส่วนใหญ่ใช้การวิเคราะห์แบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage), ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means), และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) และกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็กนั้นพบว่าส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพมาก (Qualitative Research) ผู้วิจัยสามารถใช้จำนวนของกลุ่มประชากรได้อย่างเหมาะสม โดยมากผู้วิจัยเข้าถึงกลุ่มประชากรด้วยเทคนิค Snow Ball Sampling และสามารถบอกถึงที่มาและความสำคัญของกลุ่มประชากรที่ได้ทำการคัดเลือกได้เป็นอย่างดี ซึ่งในการรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) การสัมภาษณ์นั้นมักเป็นแบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) โดยมากเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และสัมภาษณ์แบบเน้นจุดสนใจเฉพาะ (Focus Interview) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) นั่นคือการตีความจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ผู้ศึกษาพบว่าในบางเล่มของวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยในแบบเดียวกันอย่างยิ่ง เช่น ในการรวบรวมข้อมูลทั้งสองเล่มมีความเหมือนกันมาก จนคล้ายกับว่าเป็นการลอกแบบกันทีเดียว เป็นต้น

โดยภาพรวมสามารถสรุปข้อค้นพบที่ได้จากการสังเคราะห์องค์ความรู้ทางด้านวิธีวิทยาการวิจัย ทั้งกลุ่มก่อนคำพิพากษาของศาล กลุ่มหลังคำพิพากษาของศาล และกลุ่มอื่น ๆ ทั้งที่เป็นผู้กระทำผิดหรือผู้เสียหายที่เป็นเด็กและเป็นผู้ใหญ่พบว่า การออกแบบงานวิจัย (Research Design) พบว่าส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) รองลงมาเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แบบผสมวิธี (Mixed Methodology) และแบบเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ในส่วนของรูปแบบในการศึกษามีความเหมาะสมทั้งทางด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่มีความเข้ากันในประเด็นที่ทำการศึกษา โดยมากจะใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือซึ่งเห็นว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก การเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นผู้ศึกษาพบว่าโดยส่วนใหญ่ใช้วิธีการส่งแบบสอบถามให้แก่กลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างแบบทางไปรษณีย์และแบบส่งด้วยตนเอง ข้อคำถามในแบบสอบถามนั้นพบว่าใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) แทบทั้งสิ้น การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้วิจัยใช้สถิติพรรณนามากที่สุด นั่นหมายถึงมีเพียงแค่การ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) เท่านั้น ผู้วิจัย

ได้พบว่าวิทยานิพนธ์บางเล่มนั้นมีการใช้วิธีการวิจัยที่เหมือนกันมากอย่างยิ่งคล้ายกับว่าเลียนแบบกันโดยสิ้นเชิง

ในการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) พบว่าการได้มาซึ่งประชากรจะใช้วิธีการแบบ Snow Ball Sampling Technique การรวบรวมข้อมูลผู้ศึกษาพบว่า ผู้วิจัยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ในการสัมภาษณ์นั้นมักเป็นแบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) โดยมากเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) นั่นคือการตีความจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

การวิพากษ์งานวิทยานิพนธ์ในประเด็นด้านของวิธีวิทยาการวิจัย ช่วงก่อนและหลังคำพิพากษาของศาลนั้น ผู้ศึกษาพบว่าส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และเชิงปริมาณ ร้อยละ 84.1 รองลงมาคือการวิจัยเชิงคุณภาพ ร้อยละ 11 และวิจัยเชิงประยุกต์ วิจัยเชิงทดลอง วิจัยแบบผสมวิธี ร้อยละ 1.5 ผู้ศึกษาพบว่าการวิจัยเชิงสำรวจเป็นการมุ่งหาความรู้ความจริง จากสภาพที่ปรากฏอยู่ ความรู้สึกนึกคิด และความต้องการหรือเพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปร เป็นการหาข้อมูลของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อนำมาตีความเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน (สาโรจ ใศภีรักษ์, 2551) รวมทั้งมุ่งแสวงหาความเชื่อ ข้อเท็จจริง ทศนคติ ความรู้ การปฏิบัติหรือการกระทำของบุคคล เห็นได้ชัดเจนว่าเหตุผลที่ผู้วิจัยที่ทำวิทยานิพนธ์ในแต่ละเรื่องต่างให้ความสำคัญกับการศึกษาทศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ความเข้าใจ ความรู้ การปฏิบัติงานของนักวิชาชีพ ในกระบวนการยุติธรรม ผู้ศึกษากลับพบว่ามีวิธีการวิจัยอีกมากที่สามารถนำมาใช้ในการศึกษาได้ เช่น การวิจัยเชิงประยุกต์ (Applied Research) ที่เป็นการวิจัยที่มุ่งแสวงหาข้อเท็จจริงหรือปัญหาต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การแก้ไขได้ ผู้ศึกษาเห็นว่างานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับ “ปัญหาและสาเหตุในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติในงานราชทัณฑ์”, “ความเป็นไปได้ในการพัฒนาบทบาทขององค์กรเอกชนต่อการสงเคราะห์หลังปล่อย” เป็นต้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ และมีความเหมาะสมเนื่องจากผู้วิจัยไม่เพียงแต่ศึกษาปัญหาและสาเหตุเท่านั้น แต่สามารถทราบถึงแนวทางการแก้ไขหรือการนำไปประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานได้อย่างเป็นรูปธรรมอีกด้วย และการวิจัยเชิงทดลองซึ่งเป็นกระบวนการค้นหาความรู้ความจริงโดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์แบบหนึ่งซึ่งศึกษาความเปลี่ยนแปลงของตัวแปรในการทดลองที่เกิดขึ้น ภายใต้เงื่อนไขหรือสถานการณ์ที่ได้รับการควบคุมอย่างรัดกุม เพื่อศึกษาว่าเงื่อนไขหรือสถานการณ์ที่จัดขึ้นนั้นเป็นสาเหตุที่แท้จริงของผลหรือปรากฏการณ์ที่เปลี่ยนแปลงนั้นหรือไม่ โดยจะใช้วิธีการสังเกตเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรที่เปลี่ยนแปลงไประหว่างปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพปกติ กับที่เกิดขึ้นในสภาพที่ได้รับการควบคุมตามเงื่อนไขต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นความจริงต่าง ๆ สามารถนำไปใช้ในการอธิบาย ทำนาย และควบคุมได้ ความมุ่งหมายของการวิจัยรูปแบบนี้คือ การค้นหาข้อเท็จจริงของสาเหตุที่ทำให้

เกิดผล การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุและผลของปรากฏการณ์ต่าง ๆ การนำผลการวิจัยไปสร้างเป็นกฎเกณฑ์ สูตร ทฤษฎี การวิเคราะห์หรือค้นหาข้อบกพร่องของงานต่าง ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการวิจัยเชิงทดลองเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความน่าสนใจ เพราะในการปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม มีกิจกรรมต่าง ๆ มากมายเพื่อการแก้ไขบำบัดฟื้นฟู ผู้กระทำผิด ส่วนตรงนี้สามารถนำไปทดลองได้ เพียงแต่สิ่งที่ผู้วิจัยควรคำนึงถึงให้มากที่สุด คือจริยธรรมในการวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบโครงสร้างเชิงอำนาจระหว่างผู้วิจัยกับผู้กระทำผิด ในเรื่องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานั้นผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ทั้งสิ้น ซึ่งแบบสอบถามเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่นิยมใช้กันมากในหมู่นักวิจัย เพราะเป็นวิธีที่สะดวกและสามารถใช้วัดได้อย่างกว้างขวาง ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของคำถามเป็นชุด ๆ เพื่อวัดสิ่งที่ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางไว้ (<http://web.udru.ac.th/~sutad18/new2/10.html>) แนวของคำถามจะเกี่ยวข้องกับเรื่องของความคิดเห็นต่อเรื่องที่ทำกรวิจัย ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น อีกทั้งผู้ศึกษาพบว่างานวิทยานิพนธ์ที่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือนั้นมีจำนวนเท่า ๆ กันที่ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยส่งแบบสอบถามด้วยตนเอง และส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ ซึ่งมีความแตกต่างกัน นั่นคือในการดำเนินการเก็บที่ไปส่งด้วยตนเองกับกลุ่มเป้าหมายแล้วนำแบบสอบถามกลับมาในทันทีเมื่อกลุ่มเป้าหมายตอบเสร็จสิ้น กับการส่งทางไปรษณีย์ที่กำหนดส่งถึงกลุ่มเป้าหมาย โดยต้องใช้ระยะเวลาในการรอการตอบกลับของแบบสอบถาม ข้อดีข้อเสียของการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งสองแบบก็มีต่างกันข้อเสียของการเก็บด้วยตนเองนั้นค่อนข้างจะเสียงบประมาณจำนวนมาก ส่วนการส่งทางไปรษณีย์จะประหยัดกว่า แต่มีข้อเสียอยู่ที่ว่าต้องรอการกลับมาของแบบสอบถาม อย่างน้อยประมาณ 2 สัปดาห์ อีกทั้งมักกลับมาไม่ครบตามจำนวนที่ต้องการตามกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้ก็เป็นเช่นนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่ากรที่ผู้วิจัยจะทำการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์นั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีเวลาที่มากพอในการรอแบบสอบถามกลับมา ในประเด็นของข้อคำถามที่ใช้ในแบบสอบถามนั้น วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษาในเชิงสำรวจแทบทั้งหมดใช้วิธีแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ชนิด 5 ระดับ โดยอาศัยเทคนิคของลิเคิร์ต (Likert scale) ส่วนในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นผู้วิจัยโดยมากใช้การวิเคราะห์เฉพาะแบบสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S, S.D.) อาจเนื่องมาจากวัตถุประสงค์ของเรื่องหรือเป้าหมายของเรื่องใช้เพียงสถิติเชิงพรรณนาก็สามารถตอบโจทย์ของเรื่องแล้ว ในการศึกษาที่ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจนี้ผู้วิจัยยังคงเพิ่มเติมเสริมประเด็นโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างเข้ามาแทรกอยู่ในกระบวนการวิจัยด้วย แสดงให้เห็นว่าผู้วิจัยนั้นยังคงเห็นความสำคัญของข้อมูลคำตอบที่จะได้จากการวิจัยว่าการใช้แบบสอบถามอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ยังคงมีประเด็นอื่น ๆ ที่แบบสอบถามเข้า

ไม่ถึง ผู้วิจัยจึงใช้วิธีดังกล่าวเก็บข้อมูลให้มีความเพียงพอมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาเห็นด้วยในประเด็นดังกล่าวเพราะในบางครั้งแบบสอบถามเพียงอย่างเดียวไม่สามารถตอบโจทย์ของงานวิจัยได้ทั้งหมด

ไม่เพียงแต่ใช้การวิจัยเชิงสำรวจและเชิงปริมาณเท่านั้นผู้วิจัยยังใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) อีกด้วย ซึ่งจะเห็นได้มากในส่วนของกลุ่มวิทยานิพนธ์อื่น ๆ ในส่วนที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็ก ผู้ศึกษาพบว่างานวิทยานิพนธ์ที่ทำการวิจัยเชิงคุณภาพเหล่านี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กที่ถูกทารุณกรรมในครอบครัวบ้าง เด็กที่เป็นโสเภณีเด็กชายบ้าง ในส่วนตรงนี้สามารถบอกได้ว่าเด็กเหล่านี้เป็นกรณีเฉพาะที่ไม่ปรากฏทั่วไปซึ่งเป็นการยากที่จะใช้วิธีการเชิงสำรวจนั่นเอง และงานวิจัยเชิงคุณภาพมีความเหมาะสมกับกรณีประชากรที่มีลักษณะเฉพาะ การวิจัยเชิงคุณภาพจะได้ข้อมูลเชิงลึก ข้อมูลเชิงลึกบอกอะไรได้บ้าง ข้อมูลเชิงลึกสามารถสะท้อนรายละเอียดได้ในทุกแง่มุมในตัวเด็กหรือประชากรที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ไม่ว่าจะจากการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม หรือการสังเกตแบบมีส่วนร่วม/ไม่มีส่วนร่วมก็ตาม ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้วิจัยที่มีความต้องการในส่วนใด มากน้อยเพียงใด แต่สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งคือ ประเด็นจริยธรรมของนักวิจัย ที่ว่านักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต และนักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย อีกทั้งนักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ ที่ผู้วิจัยควรคำนึงอยู่ตลอดเวลา จากการศึกษางานวิทยานิพนธ์ที่ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า ผู้วิจัยเลือกกลุ่มประชากรได้อย่างเหมาะสมโดยใช้รูปแบบเจาะจงและสืบหาประชากรต่อยด้วยเทคนิค Snow Ball Sampling ในการหาประชากร ซึ่งเทคนิคนี้มีข้อดีที่ว่าจะสามารถหาประชากรที่มีความคล้ายกัน เช่น ศึกษาเรื่องโสเภณีเด็กชาย เมื่อพบกับประชากรคนแรกแล้วสามารถถามคนแรกเพื่อไปสู่ประชากรคนต่อไปได้ เป็นต้น แต่ที่พบปรากฏว่ากลุ่มประชากรส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มนักวิชาชีพที่ปฏิบัติงาน การวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นการวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) นั่นคือการตีความจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ผู้ศึกษายังพบว่าในบางเล่มของวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยในลักษณะใกล้เคียงกันมาก เช่น ในการรวบรวมข้อมูลทั้งสองเล่มมีความเหมือนกันมาก จนอาจจะเป็นข้อกังขาถึงการลอกแบบกันได้ ผู้ศึกษาเห็นว่าโดยภาพรวมของงานทั้งหมดที่เกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัยนั้น ภายในระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2529-2549 นั้น ไม่มีความแปลกใหม่ของวิธีวิทยาการวิจัย เห็นได้จากการออกแบบงานวิจัย การใช้แบบสอบถามเครื่องมือ การใช้ข้อคำถามมาตราส่วน 5 ระดับของ Likert (Likert Scale) สะท้อนให้เห็นว่างานวิทยานิพนธ์ที่ทำในปัจจุบันมีความซ้ำซ้อน หมุนวนอยู่กับการศึกษาข้อเท็จจริง ความรู้ ทักษะของผู้ปฏิบัติงาน และการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการศึกษาที่ค่อนข้างเป็นนามธรรมกับการนำไปใช้ได้จริงมีน้อย อาจทำให้งานวิทยานิพนธ์/งานวิจัยของงาน

สังคมสงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม หรือแม้กระทั่งงานวิจัยทางด้านอื่น ๆ ไม่พัฒนาไปเท่าที่ควร แม้ว่าในปัจจุบันยังไม่มีวิธีวิทยาการวิจัยที่ใหม่เข้ามาแต่ผู้วิจัยสามารถเลือกใช้รูปแบบหรือวิธีการวิจัยแบบอื่น ๆ ได้ เพื่อก่อให้เกิดความก้าวหน้าของงาน เช่น การสังเคราะห์องค์ความรู้ ซึ่งเป็นวิธีการวิจัยอีกรูปแบบหนึ่งที่สามารถเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการทำวิจัยครั้งต่อไปได้ หรือการวิจัยในลักษณะของการทำเป็นรุ่น ๆ เช่น งานวิจัยที่สามารถต่อยอดไปในแต่ละรุ่นได้เรื่อย ๆ เป็นต้น